



დ რ ო ე ბ ი თ ი გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა  
საქართველოს სახელით

5 ივნისი 2021 წ.  
თბილისი

ქ.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგია

მოსამართლე: ივანე ღლონტი

შუამდგომლობის ავტორი - არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი - „პარტნიორობა ადამიანის უფლებებისთვის“

შუამდგომლობა - დროებითი განჩინების მიღება

სასამართლომ, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა შუამდგომლობა - დროებითი განჩინების მიღების თაობაზე და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა :

2021 წლის 4 ივნისს არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი - „პარტნიორობა ადამიანის უფლებებისთვის“ აღმასრულებელმა დირექტორმა - ანა არგანაშვილმა და ამავე ორგანიზაციის თავმჯდომარემ - ანა აბაშიძემ შუამდგომლობით მომართეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას და ბავშვების საუკეთესო ინტერესის, მათი ძალადობისგან და ბავშვთა უფლებების სხვა დარღვევებისგან დაცვის გადაუდებელი საჭიროებიდან გამომდინარე მოითხოვეს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 31-ე მუხლის საფუძველზე დროებითი განჩინების მიღება. კერძოდ, მოითხოვეს, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს და სსიპ სახელმწიფო ზრუნვისა და ტრეფიკინგის მსხვერპლთა, დაზარალებულთა დახმარების სააგენტოს დაევალოს ქმედების განხორციელება, რომლითაც ისინი დაუყოვნებლივ, ყოველგვარი ხელშეშლის გარეშე უზრუნველყოფენ ნინოწმინდის პანსიონატში ჩარიცხული ყველა ბავშვის, მათ შორის შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვების სხვა სახელმწიფო მზრუნველობის დაწესებულებაში (მინდობით აღზრდა, მცირე საოჯახო ან რეინტეგრაცია) გადაყვანას.

შუამდგომლობის ავტორის განმარტებით, საკითხი ეხება ა(ა)იპ საქართველოს საპატრიარქოს ჯავახეთის ქ. ნინოწმინდის წმინდა ნინოს ობოლ, უპატრონო და მზრუნველობამოკლებულ ბავშვთა პანსიონატში არსებულ უმნიშვნელოვანეს დარღვევებს. კერძოდ, 2021 წლის 15 აპრილს დაფიქსირდა ბავშვთა უფლებების მნიშვნელოვანი დარღვევა საპატრიარქოს დაქვემდებარებაში მყოფ ბავშვთა სახლში, რომელმაც საფრთხე შეუქმნა იქ მოთავსებულ ყველა და განსაკუთრებით შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვებს. კერძოდ, საქართველოს სახალხო დამცველის განცხადებით, სახალხო დამცველის რწმუნებულებს ნინოწმინდის პანსიონში მონიტორინგის განხორციელების შესაძლებლობა არ მიეცათ. შუამდგომლობის ავტორმა ასევე მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ ნინოწმინდის ბავშვთა სახლში ზედამხედველობის განხორციელება 9 თვის განმავლობაში შეზღუდული ქონდა ასევე სახელმწიფო ზრუნვის სააგენტოს, რომლის სოციალური მუშაკი 2020 წლის ივნისის შემდეგ პანსიონში არ შესულა.

შუამდგომლობის ავტორის მითითებით, სარჩელის აღძვრამდე დროებითი ღონისძიების გამოცემის წინაპირობას წარმოადგენს სამომავლოდ განსაზღვრული სასარჩელო მოთხოვნები. კერძოდ, ისინი გეგმავენ სპეციალური მოსარჩელის სტატუსით სარჩელის შეტანას და ადმინისტრაციული დავის დაწყებას. ძირითად სარჩელში მოპასუხეები იქნებიან: საქართველოს მთავრობა, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო, სავარაუდო მესამე პირი - ა(ა)იპ ჯავახეთის ნინოწმინდის წმინდა ნინოს ობოლ, უპატრონო და მზრუნველობამოკლებულ ბავშვთა პანსიონატი. დავის საგანი იქნება - ქმედების განხორციელების დავალება, კერძოდ - დიდი ზომის პანსიონური ტიპის დაწესებულებებში (როგორც ლიცენზირებული, ასევე არალიცენზირებული) მცხოვრები ბავშვების უფლებების დაცვის მიზნით, კერძოდ: ადამიანის უფლებების საერთაშორისო აქტებისა და საქართველოს კანონმდებლობის მოთხოვნის შესაბამისად, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრომ უზრუნველყოს საქართველოს საპატრიარქოს სააღმზრდელო დაწესებულებაში მოთავსებულ შშმ ბავშვთა და ყველა ბავშვის დეინსტიტუციონალიზაციის გეგმის შემუშავება და განხორციელება.

შუამდგომლობის ავტორის განმარტებით, ვინაიდან ბავშვების სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას შესაძლოა ამ წუთებში ემუქრებოდეს საფრთხე, სახეზეა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 31-ე მუხლით გათვალისწინებული წინაპირობა. კერძოდ, არსებობს უდიდესი საშიშროება, საფრთხე, სარჩელის საბოლოო გადაწყვეტამდე შეუქცევადად დაირღვეს ბავშვთა სიცოცხლის და ჯანმრთელობის, აგრეთვე, ძალადობისგან დაცვის უფლება და სამომავლოდ ნებისმიერი სახის გადაწყვეტილება დაკარგავს მნიშვნელობას.

სასამართლომ განიხილა შუამდგომლობა და მიიჩნევს, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ყოველ ადამიანს აქვს უფლება თავის უფლებათა დასაცავად მიმართოს სასამართლოს.

ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ყოველი ადამიანი, მისი სამოქალაქო ხასიათის უფლებებისა და მოვალეობების, ან მისთვის წარდგენილი სისხლისსამართლებრივი ბრალდების საფუძვლიანობის გამორკვევისას, აღჭურვილია გონივრულ ვადაში მისი საქმის სამართლიანი და საქვეყნოდ განხილვის უფლებით კანონის საფუძველზე შექმნილი დამოუკიდებელი და მიუკერძოებელი სასამართლოს მიერ.

სასამართლო განმარტავს, რომ საკუთარი უფლების და თავისუფლების სასამართლოში დაცვის უფლებით დაცული სფერო ასევე გულისხმობს პირის სადავო უფლების სწრაფ და ეფექტიანად რეალიზაციის სასამართლოს მიერ უზრუნველყოფას, კანონით გათვალისწინებული სათანადო საფუძვლების არსებობის შემთხვევაში, რათა სასამართლოს გზით უფლების დაცვა ქმედითად განხორციელდეს.

სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კანონმდებლობა ითვალისწინებს სარჩელის უზრუნველყოფის ორ ისეთ ღონისძიებას, როგორც არის გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მოქმედების შეჩერება (ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 29-ე მუხლი) და დროებითი განჩინება ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ან ქმედების განხორციელების შესახებ (ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 31-ე მუხლი). დროებითი განჩინების, როგორც უფლების დაცვის დროებითი საშუალების გამოყენება შესაძლებელია ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ან ქმედების განხორციელების შესახებ მოთხოვნის წარდგენის შემთხვევაში.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 31-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, განცხადების საფუძველზე სასამართლოს, სარჩელის აღძვრამდე შეუძლია დავის საგანთან დაკავშირებით მიიღოს დროებითი განჩინება, როდესაც არსებობს საშიშროება, რომ არსებული მდგომარეობის შეცვლით ხელი შეეშლება განმცხადებლის უფლების რეალიზაციას ან აღნიშნული მნიშვნელოვნად გართულდება. სასამართლოს დროებითი განჩინების გამოყენება დასაშვებია ასევე სადავო სამართლებრივი ურთიერთობის წინასწარი მოწესრიგებისათვის, თუ ეს მოწესრიგება, უპირველეს ყოვლისა გრძელვადიანი სამართლებრივი ურთიერთობის შემთხვევაში აუცილებელია მნიშვნელოვანი ზიანის, არსებული საფრთხის ან სხვა საფუძვლების გამო.

სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულ პროცესში მითითებული ნორმით დადგენილია სარჩელის აღძვრამდე სასამართლოსადმი მიმართვის პრაქტიკა და აღნიშნულს გააჩნია პრევენციის დანიშნულება, ვინაიდან იგი ითვალისწინებს მოსალოდნელ საშიშროებას, რაც შეიძლება გამოიხატოს არსებული მდგომარეობის შეცვლაში ან განმცხადებლის უფლების რეალიზაციისათვის ხელის შეშლაში ან გართულებაში. ამასთან, დროებითი განჩინება, ფაქტობრივად წარმოადგენს უფლების დაცვის დროებით ღონისძიებას სასამართლო გადაწყვეტილების გამოტანამდე. ნორმის შინაარსიდან ნათელია, რომ სასამართლო უფლებამოსილია მიიღოს ამგვარი განჩინება, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 31-ე მუხლის მოთხოვნის შესაბამისად, როდესაც სარჩელის შეტანა თავისთავად არ იწვევს მოსარჩელის უფლების დაცვას და აუცილებელი ხდება დამატებითი ღონისძიებების განხორციელება პირის სამართლებრივი მდგომარეობის დასაცავად.

განსახილველ შემთხვევაში შუამდგომლობის ავტორის მოთხოვნა დროებითი განჩინების გამოცემის თაობაზე ეხება ნინოწმინდის პანსიონატში ჩარიცხული ყველა ბავშვის, მათ შორის შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვთა უფლებათა დაცვას.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ კანონმდებლობა იცავს ბავშვის ინტერესებს, ბავშვის უფლებებს და მისი ინდივიდუალურობის შენარჩუნებას.

სასამართლო მიუთითებს ბავშვის უფლებების შესახებ კონვენციის მე-2 მუხლზე, რომლის თანახმად, მონაწილე სახელმწიფოები პატივს სცემენ და უზრუნველყოფენ მათი იურისდიქციის ფარგლებში მყოფი ყველა ბავშვის წინამდებარე კონვენციით გათვალისწინებულ ყველა უფლებას, რაიმე დისკრიმინაციის გარეშე, რასის, კანის ფერის, სქესის, ენის, რელიგიის, პოლიტიკური და სხვა შეხედულებების, ეროვნული, ეთნიკური ან სოციალური წარმომავლობის, ქონებრივი მდგომარეობის, ბავშვის ჯანმრთელობის მდგომარეობისა და დაბადების, მისი მშობლების ან კანონიერი მეურვეების ანდა რაიმე სხვა გარემოებების მიუხედავად. მონაწილე სახელმწიფოები ყველა ზომას მიმართავენ ბავშვის, ბავშვის მშობლების, კანონიერი მეურვეების ან ოჯახის სხვა წევრების სტატუსის, საქმიანობის, გამოთქმული შეხედულებების ან მრწამსის საფუძველზე ყველა ფორმის დისკრიმინაციის ან დასჯისაგან ბავშვის დაცვის უზრუნველსაყოფად. ამავე კონვენციის მე-3 მუხლის პირველი და მე-2 ნაწილის თანახმად, ბავშვების მიმართ ყველა მოქმედებაში იმის მიუხედავად, მიმართავენ მას სოციალური უზრუნველყოფის საკითხებზე მომუშავე სახელმწიფო თუ კერძო დაწესებულებები, სასამართლოები, ადმინისტრაციული თუ საკანონმდებლო ორგანოები, უპირველესი ყურადღება ეთმობა ბავშვის საუკეთესო ინტერესების უზრუნველყოფას. მონაწილე სახელმწიფოები ვალდებულია კისრულობენ, უზრუნველყონ ბავშვი ისეთი დაცვითა და ზრუნვით, როგორც საჭიროა მისი კეთილდღეობისათვის, ამასთან ითვალისწინებენ მისი მშობლების,

მეურვეების ან კანონით მისთვის პასუხისმგებელი სხვა პირების უფლებებსა და მოვალეობებს და ამ მიზნით მიმართავენ ყველა შესაბამის საკანონმდებლო და ადმინისტრაციულ ზომებს. კონვენციის მე-19 მუხლის თანახმად, მონაწილე სახელმწიფოები ყველა საჭირო საკანონმდებლო, ადმინისტრაციულ, სოციალურ და საგანმანათლებლო ღონისძიებებს მიმართავენ, რათა ბავშვი დაიცვან მშობლების, კანონიერი მეურვეების ან ბავშვზე მზრუნველი ნებისმიერი სხვა პირის მხრიდან ყველა ფორმის ფიზიკური თუ ფსიქოლოგიური ძალადობისაგან, შეურაცხყოფისა თუ ბოროტმოქმედებისაგან, იმისაგან, რომ ბავშვი მოკლებული იყო ზრუნვას ან დაუდევრად ექცეოდნენ, უხეშად ებყრობოდნენ ან ექსპლუატაციას უწევდნენ, აგრეთვე სექსუალურ ძალადობას იჩენდნენ.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ბავშვის უფლებათა კოდექსის“ 53-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ბავშვს უფლება აქვს დაცული იყოს ფიზიკური და ფსიქოლოგიური ძალადობისგან, ჩაგვრისგან, იძულებისგან, დაზიანებისგან, უგულვებლყოფისგან, დაუდევარი მოპყრობისგან, წამებისგან, ექსპლუატაციისგან, არასრულწლოვნით ვაჭრობისგან (ტრეფიკინგისგან) და ძალადობის ნებისმიერი სხვა ფორმისგან ნებისმიერ ოჯახში, სკოლაში და სხვა ადგილზე, მათ შორის ინტერნეტსივრცეში. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის მიხედვით, აკრძალულია ბავშვის ფიზიკური დასჯა, წამება, მისდამი სხვა სასტიკი, არაადამიანური ან დამამცირებელი მოპყრობა ოჯახში, სკოლამდელი აღზრდისა და განათლების ან ზოგადსაგანმანათლებლო დაწესებულებაში, ალტერნატიული ზრუნვის მომსახურების მიწოდებისას, სამედიცინო დაწესებულებაში ან/და ფსიქიატრიულ დაწესებულებაში, პენიტენციურ დაწესებულებაში და ნებისმიერ სხვა ადგილზე. აღნიშნული ქმედება იწვევს საქართველოს კანონმდებლობის შესაბამისად პასუხისმგებლობის დაკისრებას. ხოლო ამავე მუხლის მე-6 პუნქტის მიხედვით, სახელმწიფო ვალდებულია ნებისმიერი ფორმის ძალადობისგან ბავშვის დასაცავად მიიღოს შესაბამისი ადმინისტრაციული, სოციალური და საგანმანათლებლო ზომები, მათ შორის შექმნას ეფექტიანი მექანიზმები ბავშვისა და მისი ოჯახის მხარდაჭერისთვის, ბავშვის მიმართ ან ბავშვებს შორის ძალადობის ნებისმიერი ფორმის პრევენციისთვის, გამოვლენისთვის, მის შესახებ შეტყობინებისთვის, გასაჩივრებისთვის, რეფერირებისა და გამოძიებისთვის, ძალადობის შედეგად დაზარალებული ბავშვის ფიზიკური და ფსიქოლოგიური რეაბილიტაციისა და მისი უფლებების აღდგენისთვის საჭირო სხვა ღონისძიებების განსახორციელებლად.

სასამართლო მიუთითებს ასევე შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა უფლებების კონვენციაზე, რომლის მე-7 მუხლის პირველი და მე-2 პუნქტების თანახმად, მონაწილე სახელმწიფოებმა უნდა მიიღონ ყველა შესაბამისი ზომა შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვების მიერ ადამიანის უფლებებისა და ძირითად თავისუფლებათა რეალიზებისათვის, სხვა ბავშვების თანასწორად. შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვებთან დაკავშირებულ ნებისმიერ ქმედებაში, უპირველეს ყოვლისა,

გათვალისწინებულ უნდა იქნეს ბავშვის უზენაესი ინტერესები. ხოლო ამავე კონვენციის მე-15 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, მონაწილე სახელმწიფოებმა უნდა მიიღონ ყველა ეფექტური საკანონმდებლო, ადმინისტრაციული, იურიდიული და სხვა ზომები, რათა უზრუნველყონ შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა დაცვა წამების ან სასტიკი, არაკუმანური, დამამცირებელი მოპყრობისა ან სასჯელისაგან, სხვებთან თანასწორობის საფუძველზე.

ამდენად, ბავშვთა უფლებების დაცვას განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება, როგორც საერთაშორისო, ისე ეროვნული კანონმდებლობითაც.

განცხადებაში, რომლითაც შუამდგომლობის ავტორი ითხოვს სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენებას, აღნიშნულია, რომ ბავშვების სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას შესაძლოა ამ წუთებში ემუქრობდეს საფრთხე. მისი მითითებით, არსებობს უდიდესი საშიშროება, საფრთხე, რომ სარჩელის საბოლოო გადაწყვეტამდე შეუქცევადად დაირღვეს ბავშვთა სიცოცხლის და ჯანმრთელობის, აგრეთვე, ძალადობისგან დაცვის უფლება და სამომავლოდ ნებისმიერი სახის გადაწყვეტილება დაკარგავს მნიშვნელობას.

საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებისა და მხარის მიერ მითითებული გარემოებების გათვალისწინებით, ასევე, იმ გარემოების მხედველობაში მიღებით, რომ სასამართლოში ამ ეტაპზე აღძრული არ არის სარჩელი, რომლის განხილვასაც შესაბამისი დრო ესაჭიროება, სასამართლო მიიჩნევს, რომ იზრდება იმის ალბათობა, რომ საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე სარჩელის უზრუნველყოფის გამოუყენებლობის შემთხვევაში, შეილახოს ბავშვთა ინტერესები და მას მიადგეს მნიშვნელოვანი ზიანი. ამასთან აღსანიშნავია, რომ საკითხი ეხება არასრულწლოვანთა ინტერესებს, რომელთა სიცოცხლესა და ჯანმრთელობას შეიძლება შეექმნას საფრთხე. შესაბამისად, არ უნდა დაზარალებდეს არასრულწლოვანთა საუკეთესო ინტერესი. არასრულწლოვანის საუკეთესო ინტერესის შეფასებისას სახელმწიფო უწყებებმა განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიაქციონ ოჯახის ერთიანობის პრინციპს, არასრულწლოვანის კეთილდღეობას, სოციალურ განვითარებას, უსაფრთხოებას და არასრულწლოვანის მოსაზრებას, მისი ასაკისა და უნარების (მათ შორის, განვითარების დონის, აღქმისა და კომუნიკაციის უნარების) გათვალისწინებით. სასამართლომ კი, არა მხოლოდ სწორად და ობიექტურად უნდა გადაწყვიტოს დავა, არამედ უნდა უზრუნველყოს გადაწყვეტილების დაცვა სამომავლო აღუსრულებლობისაგან.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ დროებითი განჩინების სამართლებრივი ბუნება, კონკრეტული სამართლებრივი ურთიერთობის დროებით მოწესრიგებას გულისხმობს და მისი მოქმედების ვადა ვერ იქნება განუსაზღვრელი, რამდენადაც იგი საბოლოოდ სასამართლოს გადაწყვეტილების ქმედითად აღსრულების უზრუნველყოფას ემსახურება და შესაბამისად, მისი მოქმედების დროც სასამართლოში საქმის განხილვის დროს უკავშირდება, რაც სათანადო (შესაბამისი ქმედების განხორციელების

მოთხოვნით) სარჩელის აღძვრით უნდა განხორციელდეს.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 192-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, განცხადება სარჩელის უზრუნველყოფის შესახებ გადაუდებელ შემთხვევაში შეიძლება შეტანილი იქნეს სასამართლოში სარჩელის აღძვრამდე. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ამ მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული განცხადების სასამართლოს მიერ დაკმაყოფილების შემთხვევაში სარჩელი შეტანილი უნდა იქნეს სასამართლოში განჩინების მიღებიდან 10 დღის ვადაში. თუ ამ ვადაში სარჩელის უზრუნველყოფის შესახებ განცხადების შემტანი პირი არ აღძრავს სარჩელს, სასამართლო თავისი ინიციატივით ან მოწინააღმდეგე მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე გამოიტანს განჩინებას სარჩელის უზრუნველსაყოფად მის მიერ მიღებული ღონისძიებების გაუქმების შესახებ.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ ამავე კოდექსის 195-ე მუხლის თანახმად, სარჩელის უზრუნველყოფის შესახებ სასამართლოს განჩინების აღსრულება დაუყოვნებლივ ხორციელდება, სასამართლო გადაწყვეტილების აღსრულებისათვის დადგენილი წესით.

მითითებული კოდექსის 414-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, კერძო საჩივრის შეტანა შეიძლება სასამართლოს მიერ გამოტანილ განჩინებებზე, მხოლოდ ამ კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, ხოლო 416-ე მუხლის მიხედვით, კერძო საჩივრის შეტანის ვადაა 12 დღე. ამავე კოდექსის 418-ე მუხლის თანახმად, კერძო საჩივრის შეტანა არ შეაჩერებს იმ საპროცესო მოქმედების შესრულებას, რომელიც სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინებით იყო გათვალისწინებული. ამავე ნორმის მე-2 ნაწილით, სასამართლოს შეუძლია შეაჩეროს ასეთი საპროცესო მოქმედების შესრულება. გასაჩივრებული განჩინებით გათვალისწინებული საპროცესო მოქმედების შესრულების შეჩერება შეუძლია ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს.

განსახილველ შემთხვევაში, განცხადებაზე დართული სხვადასხვა მტკიცებულებების, მხარის განმარტებით, მათ შორის, თავად პანსიონატში მოთავსებული არასრულწლოვანი პირების განმარტების საფუძველზე, ბავშვის საუკეთესო ინტერესების დაცვის უზრუნველყოფის გათვალისწინებით, სასამართლო მივიდა დასკვნამდე, რომ მიღებული უნდა იქნეს დროებითი განჩინება, რომლითაც - საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს და სსიპ სახელმწიფო ზრუნვისა და ტრეფიკინგის მსხვერპლთა, დაზარალებულთა დახმარების სააგენტოს უნდა დაევალოს ქმედების განხორციელება, რომლითაც ისინი დაუყოვნებლივ, ყოველგვარი ხელშეშლის გარეშე უზრუნველყოფენ ნინოწმინდის პანსიონატში

ჩარიცხული შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვების სხვა სახელმწიფო მზრუნველობის დაწესებულებაში (მინდობით აღზრდა, მცირე საოჯახო ან რეინტეგრაცია) გადაყვანას. ამასთან, განმცხადებელს განესაზღვრება ვადა - 10 დღე შესაბამისი სარჩელის აღძვრისათვის.

რაც შეეხება შუამდგომლობის ავტორის მოთხოვნას ნინოწმინდის პანსიონატში ჩარიცხულ დანარჩენ ბავშვთა (არა შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვები) უფლებათა დაცვას, აღნიშნულთან დაკავშირებით სასამართლო მიუთითებს „შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა უფლებების შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ სპეციალური მოსარჩელის სტატუსზე, რომელი სტატუსითაც ითხოვს შუამდგომლობის ავტორი დროებითი განჩინების გამოცემას და შემდგომში აპირებს სარჩელის აღძვრას. აღნიშნული კანონის მე-19 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სპეციალური მოსარჩელის სტატუსის მქონე ორგანიზაცია არის დაინტერესებული მხარე, რომელიც ადმინისტრაციულ და სამოქალაქო საქმეებზე კანონიერი წარმომადგენლობის უფლებამოსილების მინიჭების გარეშე იცავს შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა უფლებებს ადმინისტრაციულ ორგანოებსა და სასამართლოში. ამავე მუხლის მე-3 პუნქტის მიხედვით, სპეციალური მოსარჩელის სტატუსის მქონე ორგანიზაციები ამ მუხლში მითითებულ უფლებამოსილებებს ახორციელებენ იმ შემთხვევაშიც, თუ ადგილი აქვს შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა უფლებების კოლექტიურ დარღვევას ან სავარაუდო დარღვევას. სასამართლო განმარტავს, რომ არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი - „პარტნიორობა ადამიანის უფლებებისთვის“ სპეციალური მოსარჩელის სტატუსი ზემოაღნიშნული კანონის შესაბამისად გააჩნია მხოლოდ შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირთა უფლებების დაცვის კუთხით, ხოლო დანარჩენ ბავშვებთან (არა შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვები) მიმართებით შუამდგომლობის ავტორი წარმოადგენს არაუფლებამოსილ პირს, წარმოადგინოს როგორც შუამდგომლობა დროებითი განჩინების გამოცემის, ასევე აღნიშნულ პირთა უფლებების დასაცავად სარჩელის აღძვრასთან დაკავშირებით.

სასამართლო იზიარებს თავად შუამდგომლობის ავტორის განმარტებას, რომ არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირი - „პარტნიორობა ადამიანის უფლებებისთვის“ საქართველოს კანონმდებლობით მინიჭებული სპეციალური მოსარჩელის სტატუსის საფუძველზე, აგრეთვე, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო, როგორც მაკონტროლებელი და სსიპ სახელმწიფო ზრუნვისა და ტრეფიკინგის მსხვერპლთა, დაზარალებულთა დახმარების სააგენტო, როგორც სახელმწიფო ზრუნვაში მყოფი ბავშვების კანონიერი წარმომადგენელი, მიიჩნევა უფლებამოსილ ადმინისტრაციულ ორგანოდ, ასევე ადმინისტრაციული კანონმდებლობის საფუძველზე ასრულებს საჯარო სამართლებრივ უფლებამოსილებას, უწევს მზრუნველობას სახელმწიფო ზრუნვაში მყოფ ბავშვებს. შესაბამისად, თუკი



ზემოაღნიშნული განმარტების გათვალისწინებით, უფლებამოსილი პირის მიერ იქნება წარმოდგენილი შუამდგომლობა, იმასთან დაკავშირებით, რომ რომელიმე მზრუნველობა დაქვემდებარებულ ბავშვს შესაძლოა მიაღვეს რაიმე სახის ზიანი, სასამართლოს შეუძლია ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში იმსჯელოს ბავშვის დაცვის ინდივიდუალური საჭიროებიდან გამომდინარე და გამოიყენოს უზრუნველყოფის ღონისძიება. ამდენად, შუამდგომლობა მოცემულ ნაწილში ამ ეტაპზე არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი, მე-12, 31-ე მუხლებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-285-ე, 414-ე, 416-ე მუხლებით და

#### და ა ა დ გ ი ნ ა:

1. არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის - „პარტნიორობა ადამიანის უფლებებისთვის“ შუამდგომლობა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და მიღებული იქნეს დროებითი განჩინება.
2. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს და სსიპ სახელმწიფო ზრუნვისა და ტრეფიკინგის მსხვერპლთა, დაზარალებულთა დახმარების სააგენტოს დაევალოს ქმედების განხორციელება, რომლითაც ისინი დაუყოვნებლივ, ყოველგვარი ხელშეშლის გარეშე უზრუნველყოფენ ნინოწმინდის პანსიონატში ჩარიცხული შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე ბავშვების სხვა სახელმწიფო მზრუნველობის დაწესებულებაში (მინდობით აღზრდა, მცირე საოჯახო ან რეინტეგრაცია) გადაყვანას.
3. განმცხადებელს შესაბამისი სარჩელის აღძვრისათვის განესაზღვროს ვადა - 10 დღე და განემარტოს, რომ სარჩელის აღნიშნულ ვადაში არ აღძვრის შემთხვევაში სასამართლო გამოიტანს განჩინებას დროებითი განჩინების გაუქმების თაობაზე;
4. შუამდგომლობა სხვა ნაწილში არ დაკმაყოფილდეს.
5. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (ქ. თბილისი, გრ. რობაქიძის გამზ. №7ა) მხარისათვის მისი ასლის გადაცემიდან 12 დღის ვადაში, კერძო საჩივრის შეტანის გზით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის მეშვეობით (ქ. თბილისი, დ. აღმაშენებლის ხეივანი №64).

დღონტი